

บ้านไม้เก่าแก่ 12 หลัง ที่ตั้งเรียงรายอยู่ริมคลองอัมพวา กับโครงการก่อสร้างโรงแรม 5 ดาว “ซูซันน์ริชาร์ดอัมพวา” เฟส 2 ขนาด 80 ห้อง มูลค่า 500 ล้านบาท บนพื้นที่ 3 ไร่ ของ “ซูซันน์ ริชาร์ดอัมพวา” กำลังเป็นที่ถกเถียงของวงสนทนา

วงเมารีของกลุ่มอนุรักษ์ก็ยังอยากจะเห็น

มุมมอง ‘อัมพวา’ ทำไมต้อง ‘ซูซันน์ริชาร์ด’

บ้านไม้เหล่านี้เคยเป็นเพื่อนรักกับกาลเวลา

แต่วงกาแฟของกลุ่มที่มองในเชิงการค้าขาย มองว่าเป็นทำเลที่ดีมุมหนึ่ง เหมาะแก่การก่อสร้างโครงการที่พัก

ขณะที่เจ้าของโครงการ คือ “ซูซันน์” ประกาศ พร้อมจะเลิกโครงการ หากเสียงส่วนใหญ่ของชาวอัมพวาไม่เห็นด้วย

และยืนยันกับคนในพื้นที่ทั้ง พิสิฐ เสือสมิง นายก อบจ.สมุทรสงคราม, น.ส.รังสิมารอดศรี น.ส.สมุทรสงคราม, สรรชัย อารยอัสนี นายกเทศมนตรี ตำบลอัมพวา และชาวบ้านอัมพวา เสียงดังฟังชัดว่า “ไม่มีนโยบายรื้อบ้านไม้ทั้ง 12 หลังเด็ดขาด แต่จะอนุรักษ์อย่างดี ให้คงอยู่ไปพร้อมกับโครงการ”

สำหรับมุมมองของคนในพื้นที่อัมพวา จะมีความเห็นอย่างไรกันบ้าง ลองมาฟังกันดู

สมฤทธิ์ พงษ์สวัสดิ์ ในนามกลุ่ม “ประชาคมคนรักแม่กลอง” จ.สมุทรสงคราม เปิดความเห็นว่าการสร้างโรงแรมหรูในโครงการนี้ได้อาศัยช่องโหว่ของ พ.ร.บ.ผังเมือง โดยที่ยังไม่มี พ.ร.บ.ผังเมือง ตัวใหม่มาบังคับใช้ ตัวเทศบาลมีเพียงแค่ พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร แต่ขออนุญาตก่อสร้าง ควบคุมอาคารการก่อสร้าง แต่ไม่ได้ควบคุมความสูงของตัวอาคาร จริงๆ ต้องไปถามเทศบาลถึงเหตุผลการออกอนุญาตก่อสร้างด้วยเหตุผลอะไร

“ผมไม่ได้ห้ามที่จะมาทำธุรกิจ เพียงแต่การ

ออกแบบสิ่งปลูกสร้างขอให้กลมกลืนกับพื้นที่ได้ใหม่ อย่างตึกออกแบบเป็น 2 ชั้น ยังพอรับได้ เป็นห้องพัก 2 ชั้น แต่มีห้องลึกเข้าไป ไม่ได้เป็น 4-5 ชั้น หากจะมาทำธุรกิจโรงแรมท่องเที่ยวริมคลอง โดยเฉพาะฝั่งตรงข้ามโรงแรม เป็นเพียงห้องแถวชั้นเดียว มันเหมือนสิ่งแปลกปลอมใหม่ไม่กลมกลืนกับสภาพแวดล้อม ขณะที่โรงแรมที่จะก่อสร้างก็ไม่ทำพินิจกฎหมาย สร้างในที่ของเขาย่างถูกต้อง ในแง่การทำธุรกิจจะทำอะไรไม่ได้”

สมฤทธิ์ยังคอมเมนต์ด้วยว่า เห็นเรือนไม้ใกล้เคียงมีการปรับปรุงอยู่ ดูไม่ขัดต่อสายตา ในเมื่อเขาทำถูกกฎหมายก็ต้องเห็นใจเขา เพียงแต่การออกแบบที่แตกต่างอย่างน่าเข้ามาในพื้นที่ เพราะพื้นที่นี้เป็นโครงการอนุรักษ์ที่ได้รับรางวัลนานาชาติ หากสร้างสิ่งนี้ขึ้นมาจะขัดกันเอง

วิสุทธิ ณ บางช้าง เลขาธิการนายกเทศมนตรี ตำบลอัมพวา กล่าวว่า ตลาดน้ำอัมพวาเกิดขึ้นเมื่อปี 2547 หลายกลุ่มหลายหน่วยงาน ทั้งภาครัฐและประชาชนรวมตัวกัน

เริ่มจากโฮมสเตย์ การนั่งเรือชมหิ่งห้อยยามเย็น แต่ไม่ประสบความสำเร็จ เพราะที่พักอยู่ไกล ต่อมาก็สร้างตลาดอัมพวาขึ้นมาใหม่ในช่วงยามเย็น เนื่องจากที่อื่นทำตลาดเช้า จึงต้องเลือกตลาดน้ำยามเย็น ต้องรื้อปรับส่วนที่เหลือจากเขา เช่น ตลาดน้ำดำเนินสะดวกตอนเช้า ช่วงแรกต้องจ้างเรือแม่ค้าลำละ 300 บาท มาพายให้

สมฤทธิ์ พงษ์สวัสดิ์

วิสุทธิ ณ บางช้าง

นักท่องเที่ยวดู ต่อมาได้ไปชวนแม่ค้าจากพื้นที่ใกล้เคียงมาขาย ได้เรือแม่ค้าจำนวน 74 ลำ พอเริ่มดีขึ้นมาก็เกิดการทวงที่หน้าบ้าน เกิดการแย่งกัน

“ต่อมาเรือเหลือแค่ 10 ลำ จึงให้เพื่อนๆ ช่วยกันดู ทำไมเรือแม่ค้าหายไปไหนหมด และพบสาเหตุมาจากเจ้าของที่หน้าบ้านริมน้ำต่างหวงให้เรือต่างถิ่นมาขาย”

วิสุทธิเล่าต่อว่า ห้องแถวที่กำลังเป็นปัญหาเท่าที่จำได้สร้างขึ้นมาประมาณปี 2500 เจ้าของที่ปลูกให้เรือขนส่งสินค้าเข้าไปเก็บของ ไม่เช่นนั้นก็ต้องนอนกันบนเรือ นี่คือเหตุผลของการก่อสร้างห้องแถวตรงนี้ ต่อมาการเปลี่ยนแปลงก็เริ่มเข้ามา จากการนั่งเรือหลายชั่วโมงแค่ขับรถใช้เวลาชั่วโมงเดียว ก็เลยไปซื้อเรือค้าขายกัน อย่างอัมพวานั่งเรือไปที่เพชรบุรีประมาณ 1 วัน แต่พอ

เป็นรถแค่ชั่วโมงเดียว ทำให้การค้าขายทางน้ำหมดไป จนมาถึงปี 2547 ที่เริ่มฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ มีการสร้างตลาดน้ำ ห้องแถวก็ผุดตามกาลเวลา ไม่มีคนเช่า เจ้าของก็ไม่ซ่อมแซม

“กระทั่งมีคนหนึ่งแสดงตัวว่าจะขอเช่าห้องแถวนี้ แต่ยังไม่เข้ามาไม่ได้เพราะต้องซ่อมแซมอีกมาก ช่วงที่ยังไม่เข้ามา ซูซันน์ก็ได้ซื้อเอาไว้ เจ้าของที่ไม่รู้จะเก็บไว้ทำอะไร จึงตัดสินใจขายให้ พ่อขายให้ ซูซันน์ก็จะรื้อ พ่อจะรื้อพวกกลุ่มอนุรักษ์แม่กลองก็รู้และไว้วางใจถามว่าที่ผ่านมาตรงนี้ ไม่มีใครไว้วางใจให้มีการสร้างโรงแรมหลายชั้น แต่กลับมามีปัญหาแค่ 12 ห้อง”

วิสุทธิกล่าวอีกว่า มองว่าเป็นการเล่นละครกัน และได้ไปดูพื้นที่นี้มาแล้ว เมื่อวานนี้ (3 ก.ย.) ได้ให้คนจุดธูปเทียนและบอกกับทุกคนในที่ประชุม (มีทั้งนายก อบจ. ส.ส. กลุ่มอนุรักษ์และชาวบ้าน) ว่า เรามาคุยกันหน้าพระ เรื่องที่ไม่ดีไม่จริงอย่าเอามาพูด อย่าแต่งเติมสร้างลัทธิไม่เอา ตนไม่ได้เข้าข้างซูซันน์และไม่ได้เข้าข้างกลุ่มอนุรักษ์ ก่อนที่จะมาเป็นอย่างนี้ระดับเทศบาลอนุญาตไม่ได้ ต้องผู้ว่าราชการจังหวัดคนก่อนหน้านั้น พอมีการอนุญาตเสร็จแล้วต้องเข้าเทศบาล พอมาที่เทศบาลเห็นว่าไม่ดีไม่ถูกต้องก็ต้องหยุดไว้ก่อน แต่นี่เป็นการบริหารของชุดที่แล้ว โดยที่เราไม่รู้เรื่องก็สร้างกันผ่านไป

“โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องห้องแถว 12 ห้องถามว่าปัญหามันเกิดแค่นี้หรือแค่นี้หรือจะมีปัญหาเพียง 12 ห้องนี้หรือ ผมว่ามันไม่ใช่และต้องมีอะไรลึกๆ มากกว่านี้ ซึ่งยังไม่รู้ว่ากลุ่มประหวัดกับเจ้าของโครงการมีอะไรกันอยู่”

วิสุทธิก็กล่าวทิ้งท้าย

แน่นอนว่า กระแสของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะลงเอยอย่างไร แต่ส่วนหนึ่งแสดงให้เห็นถึงความหวงแหนในวิถีชีวิตดั้งเดิม หรือใกล้เคียงกับของเดิม

กับอีกส่วนหนึ่งคือ นายทุนที่เข้ามาตามช่องอย่างถูกต้องก็ต้องเข้าใจ และสร้างความรู้สึกร่วมกับชาวบ้านในพื้นที่เดิม

การพูดจากันและเข้าใจกันจึงเป็นวิธีที่ดีที่สุด และคงเป็นต้นแบบของการ “หาทางออก” อย่างสันติและด้วยเหตุด้วยผล ให้กับอีกหลายพื้นที่ที่เกิดปัญหาด้านกัน